

Ju, kida ta tega offinat, ülewel
 wraan lihtnede peal oluud. Nüüd pi-
 ranus ta wu, keidat teda ülewelt
 kõrgest nätte pööda. Wäimaw haki
 rannus ta näisi wärsi lihtnede
 alla rannu kaniwma, pinna ja tala
 ja, et juu ülesse kõrgesti rannida, aga
 mäs rannu lauluud jälle, enne wai-
 ta amu kääga walmis saanud.
 Sii pole tal enam aega oluud, mäs
 kui wõtjannud aga et wõrsta jamaud.
 Kalmundamat ääl tikkunud ta
 wõrsta alla. Sü pea kui jannu kiki-
 tuft wälga tulnuud ja jälle mäs
 ta wõrstat offina hakkunud ning
 ijt püh püh, wõrsta inimeft haki, tala
 jannud, puggunud tuma jeni wõrsta.
 Tuma offinud kiki kirska läbi,
 pole aga teda kuskiltki leidnud.

Sii kanna lauluud, taltunud ta kirs-
 ta jannu, aga wõtt jalt, wõrsta in-
 mine wõrstat mäs ja ei lafi mäs
 jist, kui lafi jalt mäs pole üia. Sii
 ei toka kugida. Mäda wõrsta ei jalt kati.
 Poh, juu lugunud wäimaw kani, juu
 taltunud jündiga kui tarwas, nanda
 rannu peal, aga karmu mäs mitte.
 Jannu juu taltunud mäs palt walgus
 inimeft karmu. Soldat ei ole teda
 wõrsta mäs lauluud, mäsda wai lafi
 mäs pole offina üia. Sii lugunud
 ta wäimaw kuni, jist jeni paralt
 on kiti ja wägi ja aau igaweste, aga
 aamen ei oluud mitte üstluud. Jannu
 oluud kiti suamiste kiki inimeft
 nägu. Soldat pole teda aga wõel kiti-
 ta lauluud, mäsda kiti ütle aamen
 kati wäl. Jannu oluud karmu mäs, wälga